

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. Смолян , 22.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в публично заседание на двадесет и осми май, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Тоничка Д. Кисьова
Членове:	Росица Н. Кокудева
	Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Зорка Т. Янчева
като разгледа докладваното от Тоничка Д. Кисьова Въззивно гражданско
дело № 20215400500133 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК във вр. с чл.270,ал.3,предл.І от ГПК.

С Решение № 60018/15.02.2021г., постановено по гр.д.№ 408/2020г. по описа на Смолянски районен съд са отхвърлени като неоснователни и недоказани предявените от Община Чепеларе, ЕИК **, представлявана от кмета Боран Смилков Хаджиев обективно съединени иски с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД, с които се иска да бъде осъден ответникът К. Г. ИВ., ЕГН *****, от гр. Смолян, ул. „Арх. Петър Петров“ № 9, бл. ДЦ-43, вх. А, ет. 2, ап. 3, да заплати на Община Чепеларе сумата от 4 200 лева по Договор за правна защита и съдействие № ** от 12.09.2018 г.; сумата от 4 500 лева по Договор за правна защита и съдействие №** от 06.11.2018 г., от които частично платени 2 000 лв. на 25.04.2019 г.; сумата от 1 400 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000024223 от 19.11.2018 г., сумата от 4 200 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000024237 от 14.12.2018 г.; сумата от 1 300 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000024238 от 14.12.2018 г.; сумата от 2 600 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000025831 от 15.04.2019 г.; сумата от 2 800 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000025835 от 17.05.2019 г.; сумата от 780 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000025843 от 23.05.2019 г.; сумата от 480 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000025842 от 27.05.2019 г.; сумата от 2 200 лева по Договор за правна защита и съдействие № 90000028946 от 08.08.2019 г.; сумата от 600 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000028966 от 17.10.2019 г., получени от него без основание в изпълнение на издаден Изпълнителен лист на 14.11.2019 г. от РС Чепеларе, на основание влязла в сила Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.г.д. № 196 от 2019 г. на РС - Чепеларе срещу Община Чепеларе,

ведно със законна лихва върху отделните главници, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Решението е обжалвано в срок с въззивна жалба с вх.№ 60441/12.03.2021г. от Община Чепеларе, представлявана от Кмета на Общината - Боран Смилков Хаджиев, чрез пълномощника му адвокат И.Н. с оплаквания за неправилност, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Излагат се доводи, че районният съд е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, конкретно на разпоредбите на чл.56, ал.2 и ал.3, чл.142, ал.3 и ал.4 ГПК, тъй като Община Чепеларе не е била призована 7 дни преди заседанието, поради което е била и в невъзможност да се яви и да поддържа позицията си, респективно да прави доказателствени искания и да излага правни аргументи, с оглед позицията на ответника в представения писмен отговор.С призовка, получена на 09.09.2020г. от процесуалния представител адв. Н., СмРС е призовал страната да се яви в открито съдебно заседание на 27.10.2020г. от 10 часа.С писмо изпратено на 26.10.2020г. в 16,34 ч. на електронна поща ***** от подател rcsmolyan.delovodstvo(5)mail.bg пълномощникът адв.Нанев е уведомен, че в деловодството на СмРС е постъпила молба от 26.10.2020г. от ответника с която моли, насроченото за 27.10.2020г. от 10 часа заседание да бъде отложено за друга дата. В заседанието от 27.10.2020г. съдът е отложил делото за друга дата,без да призовава страните за следващата дата. В проведеното на 03.12.2020г. съдебно заседание съдът е приел, че не е налице необходимост за ново призоваване на страните, предвид факта, че за отложеното такова, страните са редовно призовани.Твърди се, че районният съд е нарушил процесуалния ред, свързан с редовността на призоваването, като гаранция за възможността за участие в процеса на всяка от страните, като е приел, че неучастието на ищеца в проведеното на 03.12.2020г. с. з. не се дължи на допуснато нарушение на правилата, а на пропуск на самата страна - тъй като, веднъж призована за заседанието на 27.10.2020г. при спазване на правилата по Раздел I на Глава VI ГПК, съобразно чл. 56, ал. 2 и чл. 142, ал. 3 ГПК страната сама е следвало да следи за по-нататъшното развитие на делото.Не е отчетено, че съдът не е осигурил възможност на страната да следи за развитието на делото, като от приложена разпечатка от сайта на СмРС, в частта за насрочени дела „график на заседания" за периода от 01.12.2020г. до 04.12.2020г., настоящето дело не фигурира, като обявено за разглеждане, а освен това е в сила извънредна епидемична обстановка, пречатваща възможността за напълно свободен достъп до административно обслужване на място. От изложеното се налага извода, че Община Чепеларе не е била редовно призована за проведеното на 03.12.2020г. съдебно заседание, което я е лишило от възможността да упражни правата, които би могла да упражни в това заседание. В жалбата се твърди още, че районният съд при постановяване на съдебния си акт е допуснал и нарушение на материалния закон и необоснованост,като при оценка на събраните доказателства е допуснал грешки, водещи до порочността на съдебния акт. Районният съд е игнорирал изложеното в исковата молба по отношение на лицето сключило процесиите договори и е обосновал мотивите си изцяло на начина на упълномощаване, в частност на органа, който следва да бъде представляван по съответните съдебни производства. Сочи се, че тези обстоятелства не са спорни и не са въведени, като предмет на делото от ищеца, а спорно е обстоятелството, че процесиите договори не са сключени от лице легитимирано да се разпорежда с бюджетни средства. Неправилно съдът е приел, че след като съгласно ДОПК като ответник в съдебните производства е конституиран ръководителя на звено местни приходи към съответната община, то няма пречка и договора за уговорка на адвокатското възнаграждение да е сключен с това лице, а да бъде платен от бюджета на общината. Нередовното

призоваване за първото проведено съдебно заседание е лишило ищеца от възможността по чл. 143, ал.2 ГПК да поясни и допълни исковата молба, както и да посочи и представи доказателства във връзка с направените оспорвания от ответника. По делото са приети, като доказателства представените с отговора на искова молба доказателства от ответника, които е следвало да бъдат съобразени в изложените от съда мотиви. В представените от ответника съдебни актове е било присъждано адвокатско възнаграждение, респективно явно е било доказано неговото заплащане от страната преди приключване на съдебното производство, като например по адм.д.№ 236/2018г. по описа на Административен съд Смолян. Твърди се още, че съдебната практика е безпротиворечива, че съдебни разноси се присъждат на страната, която е доказала извършване на такива, т.е. към момента на водене на съдебните производства ответникът е получил възнаграждение, за да претендира същото. Предвид, че представените договори по съответните дела развили се пред Административен съд-Смолян и ВАС са сключени с Началника на отдел „Местни данъци и такси“ при Община Чепеларе може само да се гадае как ответникът е доказвал в производствата от кого е получил претендираните адвокатски възнаграждения, предвид обстоятелството, че Община Чепеларе не е страна по процесните договори, поради което необосновано първоинстанционния съд е приел, че същата следва да отговаря за заплащането на уговорените суми в тях. С оглед обяснения от ответника за механизъм на разпределение на делата в общината, чрез резолюция на кмета до началника на отдела и до него, като адвокат, следва да се вземе предвид, че от 06.11.2015г. между ответника и община Чепеларе действа сключен договор за абонаментно правно обслужване, съгласно който в чл.1, ал.2 е уговорено, че ответникът се задължава да води съдебни дела до тяхното приключване, включително и да представлява възложителя по заведени съдебни дела. В чл.13 от договора е уговорено, че възложителя ще заплаща месечен абонамент на изпълнителя за дейностите, предмет на договора, а в чл.14 страните са се уговорили, че ще договарят помежду си за всеки конкретен случай отделно възнаграждение за участие в съдебни производства, експертни съвети и др. При наличието на сключен Договор за абонаментно обслужване описания от ответника механизъм на разпределение на съдебните дела не би могъл да се възприеме, като потвърждаване от страна на кмета на общината последващи договори с началник на съответен отдел за уговорено възнаграждение. Затова и уговорките в Договора за абонаментно обслужване от 2015г. за отделно заплащане на възнаграждение са предвидени да се уговарят за всеки конкретен случай именно с единствения разпоредител с бюджетни средства-Кмета на общината. В обжалваното решение липсват мотиви защо предвид направените от ищеца възражения за липсата на юридическа самостоятелност, а оттам и липсата на самостоятелен бюджет и юридическа правосубектност на Началника на отдел „МДТ“, сключените от него договори с уговорено възнаграждение с ответника са приети за действителни, а не за нищожни. В случая полученото по нищожен договор е получено при начална липса на основание, тъй като нищожната сделка не поражда правни последици, затова даденото по нея подлежи на връщане. С извършения на 18.02.2020г. паричен превод патримониумът на Община Чепеларе е намален с 25 060 лева, които ответникът е получил без да му се дължат, от което е настъпило неоснователно обогатяване за него, което е в пряка връзка с обедняването на Община Чепеларе. С оглед на това неправилно районният съд е приел, че не са налице всички елементи от фактическия състав на неоснователното обогатяване по чл. 55 от ЗЗД. Липсва и пасивна процесуална легитимация за предявяването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, тъй като ответникът К.И. няма качеството на кредитор спрямо Община Чепеларе по процесните договори и не е носител на вземането, за което му е издадена Заповед № 98/24.10.2019г. по ч.гр.д.№ 196/2019г. по описа на Районен съд Чепеларе. Напълно необосновано

съдът е приел, че сключените договори за правна защита и съдействие са сключени с надлежна страна в административния процес, а именно с началника на Отдел МДТ при община Чепеларе и че действително началникът на отдела е решаващ орган и няма оперативна финансова самостоятелност и не представлява второстепенен разпоредител с бюджетни средства, поради което именно общината чрез нейния кмет дължи заплащане на уговорените възнаграждения с ответника. Твърди се, че районният съд е допуснал и друго процесуално нарушение, като докладът му по делото е неточен и непълен, с оглед ТР№1/09.12.2013г. по тълк. дело №1/2013г. на ОСГТК на ВКС, поради което въззивният съд следва да отстрани това процесуално нарушение. Моли да бъде отменено обжалваното решение и бъде уважена изцяло предявената с исковата молба претенция. Претендира за направените съдебни разноски за двете съдебно инстанции.

В срока по чл.263,ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба с вх.№ 60605/19.04.2021г.от К. Г. ИВ., с който се оспорва същата като неоснователна. Излагат се доводи, че оплакванията за нередовно призоваване са неоснователни. Ясно в нормата на чл.56,ал.2 от ГПК е разписано че страните, които са редовно призовани, при отлагане на делото не се призовават за следващото заседание, когато датата му е обявена в заседанието. Сам процесуалния представител на Община Чепеларе признава, че е редовно призован, не изтъква и не представя доказателства, препятстващи явяването му в първо съдебно заседание по спора. Не е необходимо съда да осигурява „обезпечаване на възможността“ на страната да следи за развитието на делото и не се сочи коя е разпоредбата на действащия ГПК, която задължава съда да осигури такава, нито е ясно как следва да го направи. Не липсва възможност за установяване на следващата дата за насроченото заседание, като извършената проверка в електронния сайт СмРС не е единствената възможност, а и не е основание за нарушения на процесуалния ред, защото не е налице необходимост от някакво изрично призоваване. След като страната е редовно уведомена за заседание, не е необходимо при отлагане на делото да се изпраща призовка на Община Чепеларе.От изложеното следва, че не е налице нарушение на разпоредбата на чл.266, ал.3, тъй като съда е допуснал представяне на доказателства от ищеца, който е бил надлежно призован за първо заседание и не е бил препятстван да се яви и представи доказателствата си. Не са налице и твърденията от жалбоподателя допуснати от съда грешки при оценка на доказателствата. Неотносими са твърденията относно качеството на лицето, от което е упълномощен за водене на процесиите производства, тъй като не е необходимо овластения да упълномощава адвокат в производството по дела от и срещу общината да съвпада с разпоредителя на бюджетни средства, за да е налице надлежно овластяване или плащане и такива правни изводи не следват от действащите норми. Аналогията между действащия ДОПК и приложимия ред при обжалване на Акт за установяване на задължения за местни данъци и такси е съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ и чл. 96 от ЗМДТ, препращащ към чл. 4, ал. 1- 5 от ЗМДТ. Редът за установяване на задължения е регламентиран в чл. 107, ал. 3 от ДОПК, а в ал.4 от същия закон е разписано, че обжалването по административен ред се осъществява пред директора на териториалната данъчна дирекция. Според чл. 4, ал. 5, предл. 2-ро от ЗМДТ правомощията на териториален директор се изпълняват от ръководителя на звеното за местни приходи в съответната община. Съгласно чл.4, ал.1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци и такси се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, а съгласно чл.4, ал.3 от ЗМДТ в производството по чл.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на орган по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчните задължения - на публични изпълнители. В чл.4, ал.4 от ЗМДТ е посочено, че служителите по ал.3 се определят със

заповед на кмета или видно от изложеното аналогията с действащия ДОПК е направена от закона, а не от съда. Затова в процеси и дела във връзка с издадените пълномощни и адвокатски договори, страна е началникът на отдел „МДТ“ Васил Сивенов, който и към момента заема тази длъжност. Той е конституиран като страна по административните производства срещу издадените от инспекторите на Община Чепеларе актове за установяване на задължения, срещу неплатилите длъжници, което следва от нормативна уредба, при административни спорове относно АУЗ и първоинстанционният съд следва да конституира като ответник директора на дирекция "МДТ" при съответната община. Към представените към настоящето дело административните дела, са приложени отделни договори за правна защита и съдействие за процесуално представителство на Началника на отдел „МДТ“ при Община Чепеларе. От тях става ясен приложимия ред на обжалване на АУЗ и конституираните лица, представляващи Община Чепеларе по тези производства. Доказателствата изхождат от различни по степен съдилища-Административен съд-Смолян и ВАС – София и от тях е видно, че страна е началника на отдел „Местни данъци и такси“ при Община Чепеларе - г-н Васил Сивенов. Това е овластения орган, който е упълномощил адвокат, да го представлява по тези производства. И тъй като отдел „Местни данъци и такси“ няма самостоятелен бюджет, плащането на адвокатския хонорар се дължи от бюджета на общината. Деловодните разноски са присъдени на основание представените договори за правна защита и неотнормосимо за настоящия спор е защо са допуснати и присъдени разноските по делата. Съществен е факта, че независимо как са доказани пред съответния съд, не са платени от бюджета на общината. Всички разплащания от страна на общината се извършват по банков път. Липсват доказателства за изплатени хонорари, независимо по банков или „касов“ начин. Действащия кмет резолира текущите дела на лицата, овластени да работят по тях. Към онзи момент това са началника на отдел „Местни данъци и такси“ при Община Чепеларе - г-н В.С. и адвокат И.. Безспорно кмета на общината е органа, който овластява и определя кои лица да работят и да се ангажират по тези производства. В случая не е налице хипотезата на водене на чужда работа без пълномощие. Процесните пълномощни са за водените от адв.И. като процесуален представител административни производства, по които страна е началника на отдел „Местни данъци и такси“ при Община Чепеларе, а не кмета на общината. Плащането за наетия адвокат следва да се извърши от бюджета на общината, защото отдел „Местни данъци и такси“ е помощно звено, като тук важи и обратната аналогия, когато участник в административното производство по издаден АУЗ от отдел „МДТ“ бъде отменен, разходите по загубения спор се заплащат от Община Чепеларе, а не от отдела. С оглед изложеното не може да се твърди незнание от страна на действащия към момента кмет относно водените дела. След като последния е овластил съответните лица отговарящи за водените дела, безспорно необосновано е твърдението, че хонорарите по тях не са известни. Този механизъм не е оспорен от ищеца, нито има доводи и доказателства за неприемане на хонорарите от страна на действащия кмет по процесните дела. След подаване на заявление по реда на чл.410 от ТПК и издаването на Заповед № 98/24.10.2019г. по ч.гр.д. № 196/2019г. относно неплатените хонорари по водените съдебни дела кметът на Общината е могъл да възрази по реда на чл.414 от ГПК, в едномесечния срок срещу издадената заповед, но това не е направено, защото хонорарите не са платени и не е необходимо да се „товари“ бюджета на общината с допълнителни разходи за оспорване на задължения, които са дължими. Ако хонорарите не са били договорени за всеки конкретен случай, кметът е имал основание да възрази, но възражение не е направено, поради което хонорарите са дължими и известни на кмета. Сочи още, че по делото са приети като относими и допустими протоколи и решения по процесните административни дела с Община Чепеларе, в които адв.И. е приет за надлежно упълномощен, за което съдът следи

служебно. Правилно първоинстанционния съд е приел, че процесите пълномощни са за водените от адв.И. като процесуален представител административни производства, по които страна е началника на отдел „Местни данъци и такси“ при Община Чепеларе, а не кмета на общината, като плащането за наетия адвокат следва да се извърши от бюджета на общината, защото отдел „Местни данъци и такси“ е помощно звено, като в този случай важи и обратната аналогия, когато участник в административното производство по издаден АУЗ от отдел „МДТ“ бъде отменен, разходите по загубения спор се заплащат от Община Чепеларе, а не от отдела. Адвокатските договори и пълномощни за делата са надлежно приети по всяко конкретно дело от съответния състав на съда, сключени са с единственото лице с право да упълномощи адвокат за воденето им. Ясен е механизма на уведомяване най-напред на действащия кмет по отношение на тези дела, както и задължението на Общинския бюджет да ги плати. Жалбоподателят не сочи аргументи за твърдяната нищожност на договорите. Правилно районният съд е изложил мотиви защо адв.И. е кредитор на общината, а не на Началника на отдел „МДТ“ и защо като лице с установени задължения следва да ги предяви към общинския бюджет, а не към този отдел, който действително нито е разпоредител с бюджетни средства, нито е самостоятелно юридическо лице с отделна правосубектност. Правилно районният е възприел именно разпоредбите на закона и нормативните изисквания, поради което и постановеното решение е правилно и законосъобразно. Не са допуснати нарушения от първоинстанционния съд и не са нарушени правата на жалбоподателя да оспори и изложи становището си по доклада в първо заседание по делото, което поради пропуск на самия жалбоподател не е направено. Моли съда да потвърди обжалваното решение като правилно.

В съдебно заседание жалбоподателят Община Чепеларе чрез пълномощника си адв.И.Н. поддържа жалбата си.

Въззиваимият К.И. лично оспорва жалбата и поддържа подадения отговор.

Смолянският окръжен съд, като взе предвид оплакванията във въззивната жалба, възраженията в отговора, становищата на страните в съдебно заседание и след преценка на събраните по делото доказателства счита, че въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна по изложените в нея съображения, а обжалваното решение, преценено по реда на чл.269 от ГПК е валидно, но недопустимо по следните съображения:

По депозирана пред Смолянски окръжен съд искова молба с вх.№ 1156/26.03.2020г. е образувано гр.д.№ 24/2020г. по описа на СмоОС, което с влязло в сила Определение № 378/28.04.2020г. е прекратено и изпратено по правилата на родовата подсъдност по подсъдност на Смолянски районен съд, където е образувано под № 408/2020г.

С подадената искова молба ищецът е сезирал съда с обективно съединени искове с правно основание чл.55, ал.1, предл. I от ЗЗД, с които се претендира да бъде осъден ответникът К. Г. ИВ. да заплати на Община Чепеларе сумата от 4 200 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000021349 от 12.09.2018 г.; сумата от 4 500 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000024217 от 06.11.2018 г., от които частично платени 2 000 лв. на 25.04.2019 г.; сумата от 1 400 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000024223 от 19.11.2018 г., сумата от 4 200 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000024237 от 14.12.2018 г.;

сумата от 1 300 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000024238 от 14.12.2018 г.; сумата от 2 600 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000025831 от 15.04.2019 г.; сумата от 2 800 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000025835 от 17.05.2019 г.; сумата от 780 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000025843 от 23.05.2019 г.; сумата от 480 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000025842 от 27.05.2019 г.; сумата от 2 200 лева по Договор за правна защита и съдействие № 90000028946 от 08.08.2019 г.; сумата от 600 лева по Договор за правна защита и съдействие № 0000028966 от 17.10.2019 г., получени от него без основание в изпълнение на издаден Изпълнителен лист на 14.11.2019 г. от Районен съд-Чепеларе, на основание влязла в сила Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 98/24.10.2019г. по ч.г.д. № 196/ 2019 г. по описа на РС - Чепеларе срещу Община Чепеларе, ведно със законна лихва върху отделните главници, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Не е спорно между страните и това се установява от приетите по делото доказателства, че по подадено от ответника К.И. заявление по реда на чл.410 от ГПК е образувано ч.гр.д.196/2019г. по описа на Чепеларския районен съд, по което дело е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 98/24.10.2019г. с която е разпоредено длъжникът Община Чепеларе да заплати на К. Г. ИВ. общо сумата от 53 408 лв., представляваща неплатени адвокатски хонорари по договори за правна защита и съдействие, ведно със законната лихва и за сумата от 1 069,60 лв., представляващи направени деловодни разноски за държавна такса.

В срока по чл.414,ал.2 от ГПК не е постъпило възражение от длъжника Община Чепеларе, поради което заповедта за изпълнение е влязла в сила и въз основа на нея е издаден изпълнителен лист от 14.11.2029г. за описаните в заповедта суми. Въз основа на този изпълнителен лист по молба на ответника е образувано изп.д. № 793/2019 г. по описа на ЧСИ Соня Димитрова с рег. № 917 КЧСИ и район на действие Окръжен съд-Смолян. С преводно нареждане от 18.02.2020г. Община Чепеларе е превела на К. Г. ИВ. сумата от 57 668,56 лева по изп.д. № 793/2019г. , което обстоятелство не се оспорва от страните.

Не се оспорва и обстоятелството, че в настоящето производство по предявения иск по чл.55,ал.1,т.1 от ЗЗД се претендират като недължимо платени суми в общ размер на 25 060 лева по 11 договора за правна защита и съдействие, подробно описани по-горе и в исковата молба, които са част от договорите за правна защита и съдействие, за дължимостта на сумите по които е издадена заповедта за изпълнение,като договорите са посочени в самата заповед за изпълнение под № 2,4,5,6,10,14,15,19,20,21 и 26.

От посочените договори за правна защита и съдействие се установява, че в периода от 12.09.2018 г. до 17.10.2019г. К. Г. ИВ. в качеството си на адвокат е сключил с Началника на отдел „Местни данъци и такси" при Община Чепеларе - В.К.С., договори за правна защита и съдействие, а именно: 1/Договор за правна защита и съдействие № 0000021349 от 12.09.2018 г., 2/Договор за правна защита и съдействие № 0000024217 от 06.11.2018 г.,3/ Договор за правна защита и съдействие № 0000024223 от 19.11.2018 г., 4/Договор за правна защита и съдействие № 0000024237 от 14.12.2018 г., 5/Договор за правна защита и съдействие № 0000024238 от 14.12.2018 г., 6/Договор за правна защита и съдействие № 0000025831 от 15.04.2019 г., 7/Договор за правна защита и съдействие № 0000025835 от 17.05.2019 г., 8/Договор за правна защита и съдействие №

0000025843 от 23.05.2019 г., 9/Договор за правна защита и съдействие № 0000025842 от 27.05.2019 г., 10/Договор за правна защита и съдействие № 0000028946 от 08.08.2019 г. и 11/ Договор за правна защита и съдействие № 0000028966 от 17.10.2019 г., в които договори е договорено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита по посочените в договорите административни дела, образувани по жалби срещу актове за установяване на задължения по чл.107,ал.3 от ДОПК, издадени от длъжностни лица в Отдел „Местни данъци и такси“ при Община Чепеларе. Като клиент или страна-възложител по посочените договори за правна защита и съдействие е вписан Началникът на отдел „Местни данъци и такси" при Община Чепеларе В.К.С..

Между страните не е спорно обстоятелството, че отдел „Местни данъци и такси" при Община Чепеларе като част от структурата на общинската администрация по смисъла на чл.15 от ЗМСМА не притежава юридическа правосубектност, и всички действия, които извършва при осъществяването от него дейност са от името и за сметка на Общината.

Не е спорно и обстоятелството, че Съгласно чл. 4,ал.1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местни данъци се извършват от служителите на общинската администрация по реда на ДОПК, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Според чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения – на публични изпълнители. На основание чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община – на териториален директор на Националната агенция за приходите. В случая процесните договори за правна защита и съдействие са сключени по повод подадени жалби срещу АУЗД по реда на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, като тези актове подлежат на обжалване пред директора на териториалната дирекция, който с оглед на изричната разпоредба на чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ е ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община, а в случая това е началникът на отдел "Местни данъци и такси" при община Чепеларе. Съгласно чл. 144, ал. 1 от ДОПК, по реда за обжалване на ревизионен акт се обжалват и другите актове, издавани от органите по приходите, доколкото в ДОПК не е предвидено друго. Според чл. 144, ал. 2 от ДОПК, разпоредбите на тази глава се прилагат в производствата по обжалване, уредени и в другите дялове на този кодекс, ако не е предвидено друго. Съгласно чл. 159, ал. 1 от ДОПК, съдът разглежда жалбата с участие на страните, а съгласно чл. 159, ал. 2 от ДОПК, при разглеждането на жалбата се призовават решаващият орган и жалбоподателят.

Не е спорно между страните, че именно началникът на отдел "Местни данъци и такси" е надлежната страна в административните производства, във връзка с които са подписани процесните договори за правна защита и съдействие.

Твърди се от ищеца, че процесните договори за правна защита и съдействие са сключени от лице, което не е легитимирано да се разпорежда с бюджетните средства на общината, поради което са нищожни и с оглед на това това не поражда правни последици, а платеното на основание нищожен договор е платено при начална липса на основание и затова подлежи на връщане.

Като взе предвид твърденията в исковата молба и във въззивната жалба съдът счита, че предявеният иск е недопустим, поради което и постановеното по него решение подлежи на обезсилване на основание чл.270,ал.3,предл.І от ГПК и прекратяване на производството по делото по следните съображения:

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта –в обжалваната му част. В случая не е спорно, че решението е валидно като постановено от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма, разбираемо е и е подписано от съдия.

По допустимостта съдът се произнася в обжалваната част, като в случая решението на първоинстанционния съд е обжалвано изцяло.

Както бе посочено по-горе договорените адвокатски възнаграждения по процесните договори не са били платени, поради което ответникът по делото адв. К.И. е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение и такава е издадена по реда на чл.410 от ГПК с № 98/24.10.2019г. по ч.г.д. № 196/ 2019 г. за претендираните в заявлението суми, част от които са сумите по процесните договори за правна защита и съдействие. Заповедта е получена от длъжника на 29.10.2019г. В срока за възражение по чл.414,ал.2 от ГПК, който към момента на издаване на заповедта е двуседмичен с оглед редакцията на разпоредбата към този момент(същата е изменена с ДВ бр.100/20.12.2019г. като срокът е увеличен на един месец) и изтича на 12.11.2019г. не е постъпило възражение срещу заповедта от длъжника, поради което заповедта е влязла в сила и на 14.11.2019г. районният съд е издал изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 793/2019 г. по описа на ЧСИ Соня Димитрова и с преводно нареждане от 18.02.2020г. Община Чепеларе е превела на К. Г. ИВ. сумата от 57 668,56 лева, като претендираната в настоящето производство сума в общ размер от 25 060 лева по процесните договори е част от тази изплатена сума.

В случая частичното оспорването на вземането по издадената заповед за изпълнение се основава на факти, които са били известни на ищеца и същият е могъл да направи възражение в срока за възражение по чл.414,ал.2 от ГПК. Неподаването на възражение срещу заповедта преклудира възможността за оспорване на вземането с иск, с изключение на случаите по чл.424 и чл.439 от ГПК, независимо от характера на възраженията срещу вземането. Такива възражения могат да се разгледат само по реда на чл.422 от ГПК при подадено от длъжника възражение.

Съгласно уредения в ГПК институт на заповедното производство и практиката по прилагането му се приема, че неподването на възражение по чл.414,ал.1 от ГПК , оттеглянето на подадено възражение или влизането в сила на положително съдебно решение по иска по чл.422 от ГПК имат за последица създаването на стабилитет на заповедта за изпълнение. Оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират, освен ако не са налице специалните хипотези на чл.424 от ГПК и чл.429 от ГПК.

Оспорването на вземането след като заповедта за изпълнение е влязла в сила е допустимо по исков ред в хипотезите на чл.424 от ГПК при новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли да бъдат известни на длъжника до изтичане на срока за подаване на възражение или с които не е могъл да се снабди в този срок. Това производство има характеристиките на извънредния способ за отмяна на влезли в сила

решения по чл.303,ал.1,т.1 от ГПК, като длъжникът оспорва вземането по влязлата в сила заповед за изпълнение, а не съдебно решение, ползващо се със сила на пресъдено нещо, поради което производството е специално и с уважаване на иска по чл.424 от ГПК се отрича съществуването на вземането по заповедта за изпълнение.

В разпоредбата на чл.439 от ГПК се предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнително основание, като законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

В настоящият случай не е налице нито една от двете специални хипотези, поради което за ищецът, след като не е подал в срок възражение по чл.414 от ГПК е преклудирана възможността да оспорва вземането с осъдителен иск по чл.55,ал.1,предл.І от ЗЗД с оглед на което искът е недопустим. Като се е произнесъл по недопустим иск първоинстанционният съд е постановил недопустимо решение, което на основание чл.270,ал.3,предл.І от ГПК следва да бъде обезсилено и производството по делото прекратено. В този смисъл е и задължителната практика на ВКС (Определение № 501/16.09.2015г. по ч.гр.д.№ 4150/2015г. на Шг.г., Определение № 956/22.12.2010г. по ч.т.д.№ 886/2010г. на Іт.о., Определение № 480/27.07.2010г. по ч.гр.д. № 221/2010г. на ІVг.о.,Решение № 207/31.07.2015г. по гр.д.№ 7030/2014г. на ІVг.о. и др.)

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. чл.270,ал.3,предл.І от ГПК Смолянският окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 60018/15.02.2021г., постановено по гр.д.№ 408/2020г. по описа на Смолянски районен съд като НЕДОПУСТИМО И

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д.№ 408/2020г. по описа на Смолянски районен съд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____